

LBRIS

We know
books

Jack London

Colt Alb

Ediție originală integrală

*Traducere din limba engleză
de Cristina Poterășoiu*

Ilustrații de Oana Voican

Ars Libri

Cuprins

Copyright © Ars Libri Prof, 2025
Toate drepturile rezervate
ISBN: 978-606-36-3457-4
Editor: Adina Grigore
Redactor-șef: Cristina Ipate-Toma
Redactor: Albert Toma
Machetare și prepress: Mihai Ștefănescu

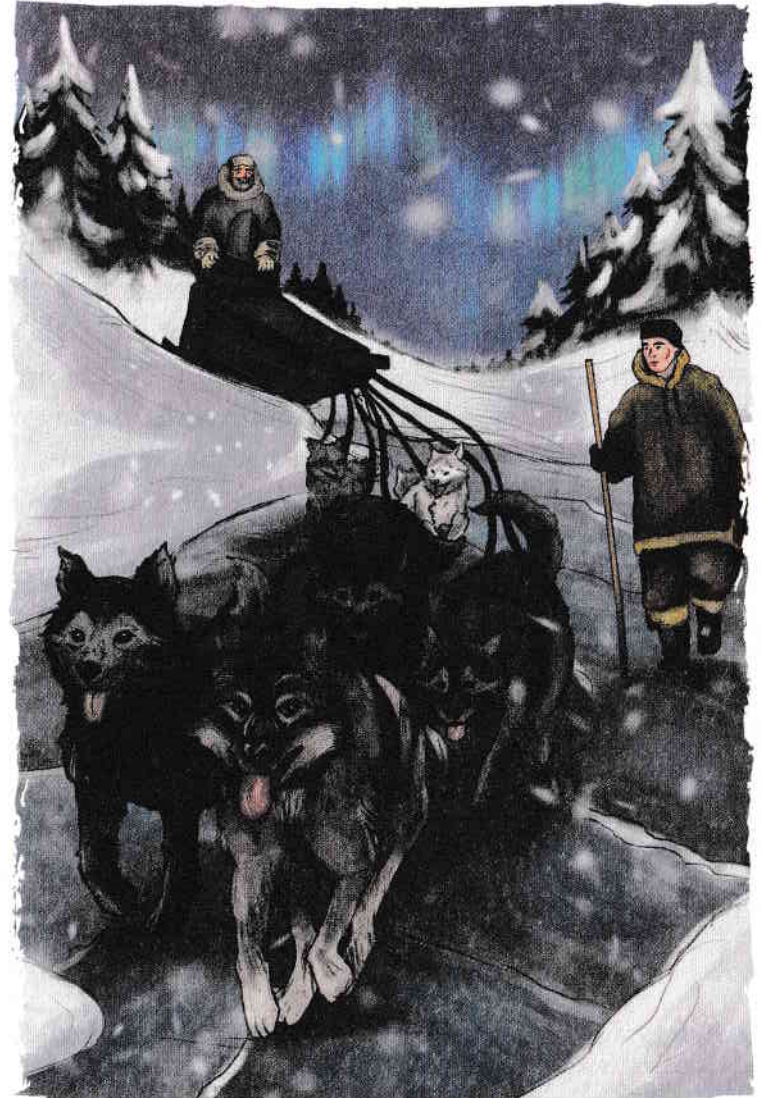
Comenzi:
Editura Ars Libri, Costești, Jud. Argeș
Tel.: 0745 095 083; 0755 118 137
Call Center: 0318 282 293
E-mail: contact@edituraarslibri.ro
www.edituraarslibri.ro

Tipărit la Ars Libri Prof SRL

<i>Partea I</i>	5
<i>Capitolul 1 - Pe urmele prăzii</i>	7
<i>Capitolul 2 - Lupoaică</i>	17
<i>Capitolul 3 - Urletul foamei</i>	30
<i>Partea a II-a</i>	43
<i>Capitolul 1 - Lupta colților</i>	45
<i>Capitolul 2 - Vizuina</i>	57
<i>Capitolul 3 - Puiul cenușiu</i>	67
<i>Capitolul 4 - Peretele lumii</i>	74
<i>Capitolul 5 - Legea cărnii</i>	87
<i>Partea a III-a</i>	95
<i>Capitolul 1 - Meșterii focului</i>	97
<i>Capitolul 2 - Robia</i>	110
<i>Capitolul 3 - Proscrisul</i>	121
<i>Capitolul 4 - Urmele zeilor</i>	127
<i>Capitolul 5 - Pactul</i>	133
<i>Capitolul 6 - Foametea</i>	143
<i>Partea a IV-a</i>	153
<i>Capitolul 1 - Dușmanul semenilor săi</i>	155

Capitolul 2 - Zeul cel smintit	167
Capitolul 3 - Domnia urii	177
Capitolul 4 - Strânsoarea mortii	184
Capitolul 5 - Neîmblânzitul	198
Capitolul 6 - Zeul dragostei	205
Partea a V-a	221
Capitolul 1 - Calea cea lungă	223
Capitolul 2 - În sud	229
Capitolul 3 - Regatul zeului	237
Capitolul 4 - Chemarea străbunilor	250
Capitolul 5 - Lupul adormit	258

Partea I

*Capitolul 1**Pe urmele prăzii*

Pădurea de molizi se întindea întunecată de o parte și de alta a fluviului înghețat. Vântul le smulsese copacilor veșmântul alb de gheață, iar acum păreau să se aplece unii spre alții, negri și amenințători, în lumina palidă a apusului. O liniște nemărginită domnea peste ținut. Ținutul însuși era pustiu, lipsit de viață, nemișcat, atât de singuratic și rece, încât nu te cuprindea nici măcar tristețea. Se simțea o umbră de răs, dar un răs mai îngrozitor decât orice tristețe – un răs fără veselie, ca zâmbetul sfinxului, un răs rece ca gheața împărțând severitatea desăvârșirii. Era înțelepciunea supremă și de nedescris a eternității răsând de zadarul vieții și de efortul ei. Era Sălbăticia¹, Sălbăticia Nordului cel cu inima înghețată.

Dar era viață, în îndepărtarea ținutului, o viață sfidătoare. În josul fluviului înghețat trudea un atelaj de câini-lup. Blana lor zbârlită era acoperită de chiciură. Respirația lor îngheța imediat ce le ieșea din gură, formând un nor de vapori care se așeza pe blana lor și se transforma în cristale de gheață. Câinii erau prinși în hamuri, iar curele groase de piele îi legau de o sanie pe care o trăgeau în urma lor. Sania nu avea tălpige. Era făcută din scoarță groasă de mesteacăn, apăsând pe zăpadă cu toată suprafața ei. Botul saniei era ridicat și răsucit ca un sul, pentru a putea trece

---

¹ În original "Wild", regiune care se află la periferia zăpezilor veșnice, străbătută de Cercul polar arctic (de nord). În continuare, vom traduce "Wild" cu „Sălbăticie”. (n. trad.)

mai ușor peste zăpada afânată care se ridica vălurită în fața ei. Pe sanie era legată bine o ladă lungă și îngustă. Mai erau și alte lucruri acolo: pături, un topor, un ibric de cafea și o tigaie. Dar cea mai mare parte a spațiului era ocupată de lada lungă și îngustă.

În fața câinilor, pe rachete mari de zăpadă, pășea cu greu un bărbat. În spatele saniei se chinuia un altul. Pe sanie, în ladă, zăcea un al treilea a cărui trudă se sfârșise – un bărbat pe care Sălbăția îl înfrânsese și îl doborâse până când nu se mai putea mișca și nici lupta vreodată. Pentru că Sălbăția nu iubește mișcarea. Viața este o insultă pentru ea, căci viața înseamnă mișcare, iar Sălbăția urmărește mereu să o distrugă. Îngheață apa pentru a o împiedica să curgă spre mare, scurge seva din copaci de-i îngheață până în măduva lor puternică, dar cel mai înverșunat și mai cumplit îl hărțuiește și îl supune Sălbăția pe om – omul, care este cea mai agitată ființă a vieții, veșnic răzvrătit împotriva regulii că orice mișcare trebuie să ajungă, în cele din urmă, la nemișcare.

Dar, în față și în spate, neînfricați și neînfrânți, se luptau din greu cei doi bărbați care încă nu muriseră. Își acoperiseră trupurile cu blană și piele moale, bine tăbăcită. Genele, obrații și buzele erau atât de încărcate de cristalele răsufării lor înghețate, încât chipurile abia li se mai distingeau. Ai fi zis că sunt niște măști fantomatice, niște gropari dintr-o lume spectrală, la înmormântarea vreunei stafii. Sub toate acestea, erau totuși oameni, care pătrunseseră în țara dezolării, a disprețului și a tăcerii, niște aventurieri neînsemnați aruncați într-o aventură colosală, înfruntând

puterea unei lumi la fel de îndepărtate, străine și neînsufleteite precum abisurile spațiului.

Călătoreau fără să scoată un cuvânt, cruțându-și suflarea pentru efortul trupurilor. Din toate părțile îi înconjura tăcerea, apăsându-i ca o prezență concretă. Le afecta mintea la fel cum presiunea adâncurilor acvatice îi afectează corpul unui scafandru. Îi zdrobea cu greutatea unei imensități nesfârșite și a unui verdict irevocabil. Îi strivea în cele mai îndepărtate colțuri ale minții lor, storcând din ei, cum storci zeama din struguri, toate falsele patimi și exaltări și orgoliile neîngăduite ale sufletului omenesc, până când au devenit conștienți de propria lor limitare și neînsemnătate, de faptul că erau doar niște biete fărâme și niște biete fire de praf, mișcându-se cu prea puțină viclenie și fără multă înțelepciune în vârtoarea jocului uriașelor elemente și forțe oarbe dezlănțuite.

Trecu o oră, apoi încă una. Lumina palidă a zilei scurte și mohorâte începea să dispară, când un urlet slab se auzi în aerul nemișcat. Se înalță rapid, până ajunsese la nota cea mai înaltă, unde zăbovi, vibrant și tensionat, apoi se stinse încet. Ar fi putut să fie tânguirea vreunui suflet pierdut, de nu ar fi avut o anume înverșunare jalnică și o poftă disperată. Bărbatul din față întoarse capul până când ochii i se întâlniră cu cei ai bărbatului din spate. Apoi, pe deasupra lăzii înguste și lungi, amândoi încuviințară din cap.

Un al doilea urlet se auzi, străpungând tăcerea cu un sunet ascuțit ca un ac. Cei doi bărbați îi deslușiră originea. Venea din spate, de undeva dinspre întinderea de zăpadă pe care tocmai o traversaseră. Urmă un al treilea urlet, tot din spate, din stânga celui de-al doilea.

– Vin după noi, Bill, spuse bărbatul din față.

Glasul lui suna răgușit și parcă venea dintr-o altă lume, iar cuvintele îi ieșeau cu greu.

– Carnea e rară, răspunse tovarășul lui. De zile întregi n-am mai văzut vreo urmă de iepure.

După aceea nu mai spuseră nimic, dar urechile le rămaseră ciulite, atenți la urletele de pradă care se auzeau din ce în ce mai aproape în spatele lor.

Odată cu lăsarea întunericului, au adăpostit câinii sub un grup de molizi de la marginea cursului de apă și au ridicat tabăra. Sicriul, așezat lângă foc, le ținea loc de scaun și masă deopotrivă. Câinii-lup, adunați în partea cealaltă a focului, mârâiau și se certau între ei, dar nu dădeau semne că ar vrea să se aventureze în întuneric.

– Mi se pare, Henry, că se țin foarte aproape de tabără, observă Bill.

Henry, ghemuit lângă foc și punând o bucată de gheață în ibricul cu cafea, dădu din cap. Și nici nu spuse nimic până când nu se așeză pe sicriu și nu începu să mănânce.

– Știi ei unde sunt în siguranță, spuse el. Preferă să mănânce decât să fie mâncați. Sunt destul de deștepți, câinii ăștia.

Bill își scutură capul:

– Ei, nu știu ce să zic despre asta.

Tovarășul său îl privi curios.

– E prima oară când te aud spunând că nu sunt deștepți.

– Henry, spuse celălalt, mestecând gânditor fasolea pe care o mânca, ai observat cum s-au agitat câinii ăia când le-am dat de mâncare?

– Da, s-au bătut pe ea mai mult decât de obicei, recunosc Henry.

– Câți câini avem, Henry?

– Șase.

– Ei bine, Henry... Bill se opri o clipă, pentru a da o mai mare greutate cuvintelor sale. Cum spuneam, Henry, avem șase câini. Am scos șase pești din sac. Am dat câte un pește fiecărui câine și, Henry, îmi lipsea un pește.

– Ai numărat greșit.

– Avem șase câini, repetă celălalt calm. Am scos șase pești. Ureche-Tăiată nu a apucat niciun pește. M-am întors la sac și i-am dat și lui un pește.

– Avem doar șase câini, spuse Henry.

– Henry, continuă Bill, nu zic că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat și privi pe deasupra focului pentru a număra câinii.

– Acum sunt doar șase, spuse el.

– Am văzut unul fugind prin zăpadă, îi răspunse Bill cu o calmă certitudine. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimitor și spuse:

– O să fiu al naibii de bucuros când se va termina călătoria asta.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Bill.

– Vreau să spun că încărcătura asta pe care o ducem cu noi îți zdruncină nervii și că începi să vezi lucruri care nu există.

– M-am gândit la asta, răspunse Bill grav. Și atunci, când l-am văzut fugind prin zăpadă, m-am uitat în zăpadă și i-am văzut urmele. Atunci am numărat câinii și erau tot

șase. Urmele sunt încă acolo, în zăpadă. Vrei să le vezi? Ți le arăt.

Henry nu răspunse, ci continuă să mănânce în tăcere, până când, după ce termină masa, o încheie cu o ultimă ceașcă de cafea. Își șterse gura cu dosul palmei și spuse:

– Deci crezi că a fost... Un urlet lung, plin de tristețe, venind din întuneric, îl întrerupse. Se opri să asculte, apoi își termină propoziția cu un gest către locul de unde venea urletul: ...unul dintre ei?

Bill dădu din cap.

– Aș zice că da. Ai văzut și tu ce zgomot au făcut câinii.

Urlet după urlet, și altele care le răspundeau, transformă liniștea într-un vacarm infernal. Urletele se auzeau din toate părțile, iar câinii își trădau frica ghemuindu-se unii lângă alții atât de aproape de foc, încât părul le era pârlit de dogoare. Bill mai aruncă niște lemne pe foc, înainte să-și aprindă pipa.

– Mi se pare că ți-ai cam pierdut curajul, spuse Henry.

– Henry... Trase gânditor din pipă o vreme, înainte să continue. Henry, mă tot gândeam ce norocos e el în comparație cu noi doi.

Arată spre a treia persoană, cu degetul mare îndreptat în jos, spre lada pe care stăteau.

– Tu și cu mine, Henry, când vom muri, vom fi norocoși dacă vom avea peste cadavrele noastre destule pietre ca să țină câinii departe de noi.

– Dar noi nu avem familie, bani și toate celelalte, ca el, replică Henry. Tu și cu mine nu ne-am putea permite să ne ducă cineva atâta drum ca să ne îngroape.

– Ce mă nedumerește, Henry, este de ce un tip ca ăsta,

care e lord sau cineva important în țara lui și care nu a trebuit niciodată să-și facă griji pentru mâncare sau pentru un acoperiș deasupra capului, vine să bântuie prin colțurile uitate de Dumnezeu ale Pământului. Asta nu reușesc să înțeleg.

– Poate că ar fi trăit până la o vârstă înaintată dacă ar fi rămas acasă, încuviință Henry.

Bill deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. În schimb, arată spre negura care îi înconjura din toate părțile. În bezna de nepătruns nu se distingea nicio formă; nu se vedea decât o pereche de ochi care străluceau ca niște cărbuni aprinși. Henry arată cu capul spre o a doua pereche, apoi spre o a treia. Un cerc de ochi strălucitori se formase în jurul taberei lor. Din când în când, o pereche de ochi se mișca sau dispărea, pentru a reapărea o clipă mai târziu.

Neliniștea câinilor crescuse, iar aceștia se înghesuiau, cuprinși de o frică bruscă, lângă foc, ghemuindu-se și târându-se în jurul picioarelor oamenilor. În îmbulzeală, unul dintre câini se rostogolise până la marginea focului și scâncea de durere și frică, iar mirosul blăni sale arse umplea aerul. Agitația provocată de câini făcu cercul de ochi să se miște nervos pentru o clipă și chiar să se retragă puțin, dar se apropie din nou când câinii se potoliră.

– Henry, ce ghinion pe noi că am rămas fără muniție!

Bill terminase de fumat pipa și îl ajuta pe tovarășul său să așeze culcușul din blană și pătura peste ramurile de molid pe care le întinsese pe zăpadă înainte de cină. Henry mormăi ceva și începu să-și desfacă mocasinii.

– Câte cartușe ai spus că ți-au mai rămas?

– Trei, veni răspunsul. Aș vrea să fie trei sute. Le-aș arăta eu atunci, naiba să-i ia!

Își agită pumnul cu înverșunare spre ochii strălucitori și se apucă să-și așeze mocasinii în siguranță lângă foc.

– Și aș mai vrea să se termine cu frigul ăsta, continuă el. Sunt minus cincizeci de grade de două săptămâni. Și aș vrea să nu fi pornit în călătoria asta, Henry. Nu-mi place deloc cum stau lucrurile. Simt că ceva nu e în regulă. Și, tot ce-mi doresc e ca această călătorie să se termine odată, ca tu și cu mine să fim acum în Fort McGurry², să stăm lângă foc și să jucăm „cribbage”³ – asta-mi doresc.

Henry mormăi iar ceva și se cuibări în pat. Tocmai adormise când fu trezit de vocea tovarășului său.

– Auzi, Henry, ăla care a venit și a luat un pește... de ce nu s-au năpustit câinii asupra lui? Asta mă frământă.

– Te frământă prea mult, Bill, veni răspunsul somnoros. Nu erai așa înainte. Mai bine taci acum și culcă-te, și o să fii bine dimineață. Ai stomacul deranjat, asta te frământă.

Bărbații dormeau, răsuflând greu, unul lângă altul, sub singura pătură. Focul se stinsese, iar ochii strălucitori strângeau tot mai mult cercul pe care îl formaseră în jurul taberei. Câinii se îngrămădeau speriați, lătrând amenințător de fiecare dată când o pereche de ochi se apropia prea mult. Trezit de zgomotul lor, Bill se ridică din pat cu grija, ca să nu-și deranjeze tovarășul, și aruncă mai multe lemne pe foc. Îndată ce focul se întepi, cercul de ochi se trase mai

² Locație ficțională plasată de autor în Teritoriul Yukonului de Sus, din Canada. (n. trad.)

³ Joc de cărți pe puncte, jucat, de obicei, de doi jucători, fiecare având obiectivul de a aduna primul 121 de puncte (n. trad.)

înapoi. Aruncă în treacăt o privire spre câinii ghemuiți. Își frecă ochii și se uită din nou mai atent. Apoi se strecură înapoi sub pătură.

– Henry, spuse el. Ei, Henry!

Henry mormăi trezindu-se din somn și întrebă:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nimic, răspuse Bill, doar că sunt din nou șapte. Tocmai i-am numărat.

În dimineața aceea, Henry se trezi primul și îl trase pe tovarășul său din pat. Mai erau încă trei ore până la răsărit, cu toate că era deja ora șase; și, în întuneric, Henry se apucă să pregătească micul dejun, în timp ce Bill strângea păturile și pregătea sania pentru a fi legată.

– Auzi, Henry, întrebă el brusc, câți câini ziceai că avem?

– Șase.

– Greșit, exclamă Bill triumfător.

– Din nou șapte? întrebă Henry.

– Nu, cinci; a dispărut unul.

– Ce naiba! strigă Henry furios, lăsând gătitul și venind să numere câinii.

– Ai dreptate, Bill, constată el. Grăsanul a dispărut.

– Și a fugit ca fulgerul odată ce a pornit. Nu l-am văzut din cauza fumului.

– Nicio șansă, îi spuse Henry. L-au înghițit de viu. Pun pariu că a lătrat în timp ce le aluneca pe gât, fir-ar ei blestemați!

– A fost tot timpul un câine prost, zise Bill.

– Dar niciun câine prost nu ar trebui să fie atât de prost încât să fugă și să se sinucidă în felul ăsta. Se uită la